

מסורת הש"ס

(א) לעיל מג. לקמן נה;
(ב) יצמות לח: סוטה כה.
ג) שבוש ממי: [גיטין לו].
ד) ויצמות לח: סוטה כד.
(ד) נהן מנה הוא רב ונקרא בשמו רבי אבא ע"י ערוך ערך רב).
(ה) כס"א טוסף: הראשונה.
ו) וצ"ב מעי:
ז) [נפי' חוס' קדושין יג: ד"ה חלה ומוס' סוטה ה: ד"ה לאחרי].

מוסף רש"י

אלמנה נידונה מנכסי יתומין. דהאי נמי תנאי תנאים הוא את תא יתבא צבתי ומיתוסא מנכסי כל ימי מיגר ארמלתין (ע"ר מג.). ואין חייבין בקבורה. אס ממה, שהי יורשה ויבין כתובתה מיורשי הצעל ועליהן לקברה, שהי צעלה תחת כתובתה חייב בקבורתה, עכשיו שאינו יורשה היא תפגור עלמה (קטן צח:). מתו בעליהן עד שלא שתי. כל אלה שנקל לא צעלה ומסתרה ומת עד שלא שמתה (יבמות לח:). נטולות כתובה. ואפי"פ שמתה וימת ואין לה כתובה, ולא שותות. דנענין והציא האיש את אשתו וילכא (שם). או שותות או לא נוטלות כתובה. כלומר מחוק של שומות לא נוטלות כתובה (סוטה כד.). וקאמי ספק ומוציא מידי רדאי. מידי יורשי כתובה: מוחזקין ודאי מוטילה וז כתובת מספק (יבמות לח:). קסברי בית שמאי שטר העומד לגבות בגבוי דמי. מן שט"ו מוג על חצירו ושיעבר לו זו נכסיו, מוחזק בעל הסטר בנכסים יותר מן הלה והלך כיון דנכסי בשרשותה קיימי הוא להו יורשי הצעל מוציאו והמוציא מתחילו עליו כראיה ועליהן להציא כראי שומתה כסמירה זו ואברה כתובתה (סוטה כה.) קדקבר מי שהנכסים משועבדים לו ידו על הטלויה והנכסים בחזקת בעל הסטר עומדין כאלו הוא גבוי ועומד, ליתך היא גובה מספק, שאינה צאה להוציא מהם שפאה הס צאים להוציא ממנה (שבושות חח:). וכיון שמת עומד הנכסני מיד בחזקת האשה ויורשים קאמו לאסוקי מינה משום ספק זמא, ולא אחי ספק ומוציא מידי ודאי, דלא לאו כגבוי דמי וטעמא משום דלמי ספק מוטיל ומדאי הוא, הוה להו למימר יתלוין וטווי ספק מודאי (יבמות לח:).

תוספות ר"ר

אמר אב"י אף אנו נמי תנינא אלמנה נדונית מנכסי יתומין ומעשה ידיה שלהן ואין חייבים בקבורתה יורשיה יורשי כתובה חייבי בקבורת איזהו אלמנה שיש לה שני יורשים היו אומר זו שומרת יבם: **מתני'** הניח אחיו מעות ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. פירות תלושין מן הקרקע. וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות. ויבין דבויינא אית לה עליהן עד שלא תגבה כתובתה מהן כולן הן ברשותה ואפילו שוין מאה מנה אינו רשאי למכור בהן כלל כ"א לאכול מהן פירות. והרי כל הנכסים ליבמה כאותן ג' שדות לאשה. והמחזברים לקרקע אר"ם שמיין אותן דכל מה שגדלו ברשות המת הן אחראין לכתובה וחכ"א כל הפירות המחזברים לקרקע הן שלו ולקמן נפרש תני שלה. ותלושין מן הקרקע וכו' כל הקודם בהם זכה דקסברי מטלטלי לא משתעבדי לכתובה הלכך כל הקודם

האשה שנפלו פרק שמיני כתובות

יורשיה יורשי כתובתה. אותן יורשים שירשין כתובתה חייבין בקבורתה: **ואין חייבין בקבורתה**. דהא צעי למיתב כתובתה ליורשיה: **שם** לה **שני יורשים**. דאליטריך לתנא למיתני אותן יורשין שירשין כתובתה ש"מ איכא יורשים אחריני צהדייהו דלא ירמי כתובתה: **אח** **אני יורש**. כתובה זו שאני יורש אין כאלן מנדוניית אציה כלום אלא מאתים ותוספת שכתב לה אחי ואין אני יורש אותה אלא אחי: **יקבור אם אשמו**. כמו שהיה הוא קוצרה אס מתה צחייו ואפילו לא הכניסה לו כלום: **יתן** **כתובתה**. שהקצורה צאה תחתיה: **לגבות מחיים**. כל זמן שהצעל חי ואני צמקוס צעל עומד שהייתי מלפיה לכונסה: **מחן שמעת ליה דאיה ליה מדרש כתובה**. שדורש לשון הכתובה שכתוב בה לכשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי דמינה דייקת לא ניתנה כתובה לגבות מחיים דהא אינה יכולה לינשא לאחר: **צ"ש היא**. ביצמות (ה) צפרק האשה שהלכה דקאמרי צ"ש והלא מספר כתובה נלמד לכשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי והואיל והיא נישאת ע"פ עצמה שצאה ואמרה מת בעלי אף כתובתה גובה ע"פ עצמה: **ושמעיי** **להו לצ"ש**. שמי שיש לו שטר חוב על חצירו הוא מוחזק בנכסי הלוה יותר ממנו: **כגבוי דמי**. והנכסים בחזקתה הלכך מינה קאי ירית: **מסו צעלין**. אכל הנשים שצעולם קאי שקינאו להן צעליהן ונסמרו ולא הספיק להשקומה עד שמת: ולא **שופוס**. דצענין והציא האיש את אשתו: **ספק זמא**. והפסידה כתובה: **מידי ודאי**. מידי יורשי הצעל שהן ודאין צירושה: **כגבוי דמי**. והיא מוחזקת בנכסים יותר מהן ואין כאלן מוציא מידי ודאי: **והא צענין לכשתנשאי כו'**. אלעיל פריך סוף סוף היחך כתובה נייגצית מחיים שנוכל לצא עליו משני דדדים והא צענין כו': **יבס נמי לאחר דמי**. וכיון שהמירמה מיתת הצעל לינשא לייס האותה שעה וזמה בנכסים: **שלא** **ליה רבא לצביי**. לאחר

שהציבו על שאלתו ואמר ניתנה כתובת יצמה לגבות מחיים של יבס: **ציד רב שמעיה**. הוא היה שליח בתשוצה זו: **ומי נסנה**. כתובת יצמה לגבות מחיים דיבס: **שימכור בנכסי אחיו**. לאחר שכתב את יצמתו ואמרן לעיל [פ:] כל נכסיו אחראין לכתובתה: **אס כהן הוא**. שאס יגרשנה לא יוכל להחזירה: **יעשה לה סעודה**. יפה לפתותה בתשמה היין: **ויפייס**. הימנה שמתן לו רשות למכור את העודף על כדי כתובתה(י): **ואס שרלא הוא**. שומרה להחזיר גרושתו: **מגרשה בגט**. ומגצה את כתובתה ומוכר מה שירצה ומחזירה ע"מ כתובתה הראשונה או אפי' רצה להחזירה מיד מוכר כל זמן שירצה שאין מעכבת מלמכור אלא יצמה לפי שאין היבס כותב לה כתובה ולא כתב לה דקנאי ודקינאה ואין כתובתה אלא על הראשון ומשום הכי מעכבא בכלוהו דלמא משתדפי הני דמייחד לה ואע"ג דלמר לקמן (דף נה:) אישתדוק בני חרי טרפא ממשעבדי מ"מ אמרה איני רוצה לטרוח לצ"י אצל כתב לה כתובה בשמחזירה וכתב לה דקנאי ודקינאה לא מנאי מעכבא. והא דתנן (גיטין דף נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל אוקמינן צאותן שלש שדות אחת שכתב לה בכתובתה ואחת שייחד לה בכתובתה ואחת שהכניסה לו שום משלה: ולנטעמן

אחר': הרוצצה שימכור בנכבי אחיו. לפי שאינו יכול למכור בציבמה לפי שלא כתב לה כל נכסי אחראין לכתובתך ולכן תיקנו שאינו יכול למכור כלל אלא תצטרך לחזור ולטרוח ולטרוח מן הלקוחות ואפי' ישאיר לה כנגד כתובתה אינו רשאי למכור השאר דחיישינן שמא יאכזרו או ישתדפו השדות שישאיר ואי"ת מ"מ מה מפסדת והא אמר לקמן דאי לית לה מראשון תקינו לה משני וי"ל מפסדת שצריכה לחזור ולטרוח הלקוחות דלפ"י אי לית לה מנכסי הראשון אלא משעבדי לא תקינו לה רבנן משני דאי לאו הכי מנאי אהני ליה מה שכתובתה על נכסי צעלה הראשון: **בגד"שה בגט**. ואי"ת והואיל וטעמא משום דלא כתב לה דקנאי יכתוב לה ולא יצטרך לגרשה וי"ל שאין האשה חפילה דניחא לה שיהו על נכסי צעלה הראשון והואיל והס כל שעה צענין שאין רשאי למוכרס ואין לנו לכופה למחול דינה ופי' בקונט' והא דתנן בהניקטין (גיטין נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל הא אוקימנא צאותן ג' שדות והקשה ה"ר שמואל דכ"ש צשאר נכסים דלאמרינן בחזקת הצמים (צ"ב דף ג. נס) למעוטי מאי אילימא למעוטי שאר נכסים כל

אחר': הרוצצה שימכור בנכבי אחיו. לפי שאינו יכול למכור בציבמה לפי שלא כתב לה כל נכסי אחראין לכתובתך ולכן תיקנו שאינו יכול למכור כלל אלא תצטרך לחזור ולטרוח ולטרוח מן הלקוחות ואפי' ישאיר לה כנגד כתובתה אינו רשאי למכור השאר דחיישינן שמא יאכזרו או ישתדפו השדות שישאיר ואי"ת מ"מ מה מפסדת והא אמר לקמן דאי לית לה מראשון תקינו לה משני וי"ל מפסדת שצריכה לחזור ולטרוח הלקוחות דלפ"י אי לית לה מנכסי הראשון אלא משעבדי לא תקינו לה רבנן משני דאי לאו הכי מנאי אהני ליה מה שכתובתה על נכסי צעלה הראשון: **בגד"שה בגט**. ואי"ת והואיל וטעמא משום דלא כתב לה דקנאי יכתוב לה ולא יצטרך לגרשה וי"ל שאין האשה חפילה דניחא לה שיהו על נכסי צעלה הראשון והואיל והס כל שעה צענין שאין רשאי למוכרס ואין לנו לכופה למחול דינה ופי' בקונט' והא דתנן בהניקטין (גיטין נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל הא אוקימנא צאותן ג' שדות והקשה ה"ר שמואל דכ"ש צשאר נכסים דלאמרינן בחזקת הצמים (צ"ב דף ג. נס) למעוטי מאי אילימא למעוטי שאר נכסים כל

עליהן אלא פירות וכן הן כל נכסי המת אצל היבמה דמשעה שמת בעלה כבר וכתה האשה לגבות כתובתה מהן אלא שהיבם מעכבה מלגבות מפני שהוא רוצה ליבמה. וכיון דבויינא אית לה עליהן עד שלא תגבה כתובתה מהן כולן הן ברשותה ואפילו שוין מאה מנה אינו רשאי למכור בהן כלל כ"א לאכול מהן פירות. והרי כל הנכסים ליבמה כאותן ג' שדות לאשה. והמחזברים לקרקע אר"ם שמיין אותן דכל מה שגדלו ברשות המת הן אחראין לכתובה וחכ"א כל הפירות המחזברים לקרקע הן שלו ולקמן נפרש תני שלה. ותלושין מן הקרקע וכו' כל הקודם בהם זכה דקסברי מטלטלי לא משתעבדי לכתובה הלכך כל הקודם

פרק שמיני כתובות

פא.

איזוהי אלמנה שיש לה שני יורשין בו'. מיתורא דמתני' דייק אצל עיקר מתני' לא מיירי בשומרת יבס אלא צתסם אלמנה דהא קמני מנכסי יתומין ושומרת יבס לית לה יתומין: **ול"יבא אח אני יורש בו'**. לפ"ה פריך שפיר אח אני יורש דאיני יורש מנכסיה כלום אלא

מנה ומאתים של אחי הלכך אשתו אין אני קוצר אצל לפי ר"ת דנדוניא לכ"ע צחוקמו אינו מיושב כל כך שהרי הנכסים של אשה היו וכן גס לפירוש הקונטרס למ"ד בחזקת יורשי הצעל צריך ליישב ואריך לפרש דהכי פריך ולימא אח אני יורש כלומר זכותו של אחי אני יורש כמו שהיה עושה הוא אס היה קיים אצל מוצתו לא אירש כדלמר צאלו נערות (לעיל דף נד:). הניח להן אציהן פרה שאולה משתמשים בה כל ימי שאילתה מתה אין חייבים באונסים: **משום דבאין ער"י משני צדדין אס אחיו יורש יקבור את אשתו**. כלומר אס צאת לומר שאינו יורש כלום ממנה אלא מאחיו אס כן צעי למימר דהרי הוא כאלו אחיו קיים ולהכי לא צתמה לידי גיבוי יקבור את אשתו כלומר יחשוב לגמרי כאלו הוא חי ויקבור אשמו כמו שהיה הוא קוצרה ולפי זה דווקא צנפלה מן הנשואין ואס אינו קוצר דלא חשבי כאליו הצעל חי א"כ צתמה לידי גיבוי ויתן לה כתובתה: **מאן שמעת ל"ה דאית ל"ה מדרש כתובה ב"ש**. ולצ"ה דלית להו מדרש כתובה ניתנה כתובה לגבות מחיים אע"ג דאינה גובה כתובתה קודם חלילה לענין זה ניתנה לגבות שהיה לה קצורה תחת כתובה ואי"ת והא צ"ה נמי אית להו מדרש כתובה דחזרו להורות כצ"ש כדלמר צפ' האשה שלום (יצמות קח. נס) ולעיל סוף פ' נערה (דף נג. נס ד"ה שאין) פירשתי ולפי מסקנא דשמעתין מני דרשי צ"ה מדרש כתובה: **ושמעיי' להו אב"ש דאמרי שטר העומד לגבות כגבוי דמי**. אף ע"ג דלאציי לית ליה דכגבוי דמי דכמשמע צהחולץ (יצמות לח:) דפרריך לרצא מההיא דנפל הצית עליו ועל אציו בכתובה מודה דכגבוי דמי משום חינוא כדלמר התם א"נ צמר דשמעה מרצא סברה: **שותות והביא האיש בו'**. משמע דצסדר המשהה גרסינן או שומות ולא כמו שהיה כתוב שס צספריס לא שומות ומימה דהתם עיקר מילתיה ולא פריך לה כלל: **והא בעינן לבשתנשאי' לאחר בו'**. מלינו למימר דפרוך לצית שמאי דניה דלית להו דמי מרשם כתובה לכשתנשאי לאחר דלא יתיב לה מייה לענין זה מהני מדרש כתובה לכשתנשאי לאחר דלא יתיב לה קצורה מידי דהוי ארוסה דאע"ג דכגבוי דמי אין לה כתובה ומשני יבס נמי כאחר דמי ואי הוה גרסינן אלא הוה אחי שפיר דהדר ציה משניוא דלעיל ואחי האי טעמא נמי לצית הלל ומנא דרשי שפיר מדרש כתובה דכיון דכאחר דמי חשבי כאליו גצתה והחזירה לו הואיל והיא קצת צת גציהה אי נמי מנאי למימר דלצית הלל פריך דלית להו כגבוי דמי אע"ג דס"ד דלית להו מדרש כתובה מ"מ פריך שפיר דהשתא ומה התס ציצמות לא צעו צ"ה למדרש כתובה כדי לגבות אלא מפסדי לה כתובה כ"ש הכא שיש לה להפסיד כתובה ע"י מדרש שיאמרו צית הלל שתפסיד: **יבם נמי באחר דמי**. ואע"ג דצפ"ק דקדושין (דף יג:) אמר גצי ואיש אחר יקחנה דיבס לא מקרי אחר הני מילי צלשון תורה אצל צלשון חכמים אקרי ומכרו צטל לאתמר אפי' קודס שתצא לידי גציהה דהחמירו חכמים אפ"י הוה למכור כלל אלא תצטרך לחזור ולטרוח ולטרוח מן הלקוחות ואפי' ישאיר לה כנגד כתובתה אינו רשאי למכור השאר דחיישינן שמא יאכזרו או ישתדפו השדות שישאיר ואי"ת מ"מ מה מפסדת והא אמר לקמן דאי לית לה מראשון תקינו לה משני וי"ל מפסדת שצריכה לחזור ולטרוח הלקוחות דלפ"י אי לית לה מנכסי הראשון אלא משעבדי לא תקינו לה רבנן משני דאי לאו הכי מנאי אהני ליה מה שכתובתה על נכסי צעלה הראשון: **בגד"שה בגט**. ואי"ת והואיל וטעמא משום דלא כתב לה דקנאי יכתוב לה ולא יצטרך לגרשה וי"ל שאין האשה חפילה דניחא לה שיהו על נכסי צעלה הראשון והואיל והס כל שעה צענין שאין רשאי למוכרס ואין לנו לכופה למחול דינה ופי' בקונט' והא דתנן בהניקטין (גיטין נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל הא אוקימנא צאותן ג' שדות והקשה ה"ר שמואל דכ"ש צשאר נכסים דלאמרינן בחזקת הצמים (צ"ב דף ג. נס) למעוטי מאי אילימא למעוטי שאר נכסים כל

אציו בכתובה מודה דכגבוי דמי משום חינוא כדלמר התם א"נ צמר דשמעה מרצא סברה: **שותות והביא האיש בו'**. משמע דצסדר המשהה גרסינן או שומות ולא כמו שהיה כתוב שס צספריס לא שומות ומימה דהתם עיקר מילתיה ולא פריך לה כלל: **והא בעינן לבשתנשאי' לאחר בו'**. מלינו למימר דפרוך לצית שמאי דניה דלית להו דמי מרשם כתובה לכשתנשאי לאחר דלא יתיב לה מייה לענין זה מהני מדרש כתובה לכשתנשאי לאחר דלא יתיב לה קצורה מידי דהוי ארוסה דאע"ג דכגבוי דמי אין לה כתובה ומשני יבס נמי כאחר דמי ואי הוה גרסינן אלא הוה אחי שפיר דהדר ציה משניוא דלעיל ואחי האי טעמא נמי לצית הלל ומנא דרשי שפיר מדרש כתובה דכיון דכאחר דמי חשבי כאליו גצתה והחזירה לו הואיל והיא קצת צת גציהה אי נמי מנאי למימר דלצית הלל פריך דלית להו כגבוי דמי אע"ג דס"ד דלית להו מדרש כתובה מ"מ פריך שפיר דהשתא ומה התס ציצמות לא צעו צ"ה למדרש כתובה כדי לגבות אלא מפסדי לה כתובה כ"ש הכא שיש לה להפסיד כתובה ע"י מדרש שיאמרו צית הלל שתפסיד: **יבם נמי באחר דמי**. ואע"ג דצפ"ק דקדושין (דף יג:) אמר גצי ואיש אחר יקחנה דיבס לא מקרי אחר הני מילי צלשון תורה אצל צלשון חכמים אקרי ומכרו צטל לאתמר אפי' קודס שתצא לידי גציהה דהחמירו חכמים אפ"י הוה למכור כלל אלא תצטרך לחזור ולטרוח ולטרוח מן הלקוחות ואפי' ישאיר לה כנגד כתובתה אינו רשאי למכור השאר דחיישינן שמא יאכזרו או ישתדפו השדות שישאיר ואי"ת מ"מ מה מפסדת והא אמר לקמן דאי לית לה מראשון תקינו לה משני וי"ל מפסדת שצריכה לחזור ולטרוח הלקוחות דלפ"י אי לית לה מנכסי הראשון אלא משעבדי לא תקינו לה רבנן משני דאי לאו הכי מנאי אהני ליה מה שכתובתה על נכסי צעלה הראשון: **בגד"שה בגט**. ואי"ת והואיל וטעמא משום דלא כתב לה דקנאי יכתוב לה ולא יצטרך לגרשה וי"ל שאין האשה חפילה דניחא לה שיהו על נכסי צעלה הראשון והואיל והס כל שעה צענין שאין רשאי למוכרס ואין לנו לכופה למחול דינה ופי' בקונט' והא דתנן בהניקטין (גיטין נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל הא אוקימנא צאותן ג' שדות והקשה ה"ר שמואל דכ"ש צשאר נכסים דלאמרינן בחזקת הצמים (צ"ב דף ג. נס) למעוטי מאי אילימא למעוטי שאר נכסים כל

עליהן אלא פירות וכן הן כל נכסי המת אצל היבמה דמשעה שמת בעלה כבר וכתה האשה לגבות כתובתה מהן אלא שהיבם מעכבה מלגבות מפני שהוא רוצה ליבמה. וכיון דבויינא אית לה עליהן עד שלא תגבה כתובתה מהן כולן הן ברשותה ואפילו שוין מאה מנה אינו רשאי למכור בהן כלל כ"א לאכול מהן פירות. והרי כל הנכסים ליבמה כאותן ג' שדות לאשה. והמחזברים לקרקע אר"ם שמיין אותן דכל מה שגדלו ברשות המת הן אחראין לכתובה וחכ"א כל הפירות המחזברים לקרקע הן שלו ולקמן נפרש תני שלה. ותלושין מן הקרקע וכו' כל הקודם בהם זכה דקסברי מטלטלי לא משתעבדי לכתובה הלכך כל הקודם

עין משפט ור מוצה

בש א מ"י פ"ב מה'ן אשומת הלכה י טור ש"ע אה"ע סימן קס סעיף ז:

ל ב מ"י פט"ו שס הלכה ג סמג עשין מח טו"ע"ב אה"ע סימן נג סעיף א וטו"ע"ב ח"מ סי' לו סעיף כד בגי'ה:

לא ג מ"י פ"ב מכלות סוטה הלכה ז סמג עשין מח טור אה"ע סי' קע"ה וסימן קעח:

תורה אור השלם

1. והביא האיש את אשתו אל הבתן והביא את קרבה עליה עשירת האיקפה קמח שעורים לא יצק עליה שמן ולא ימן עליה לבנה כי מנחת קנאות והיא מנחת זכרון מן־הבית עין:

במדבר ה טו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צ"ש היא ציצמות. צ"ב דף קי:.

תוספות ר"ר (המשך)

פ"י אם הניח אחיו או מעות או פירות ותלושין ילקח בהן קרקע ויהיבם אוכל פירות. פ"י היבמה כיון שכתובתה על נכסי בעלה הראשון כל נכסי המת הן אחראין לכתובתה ואפי"פ שלא הניח אלא מטלטלין. ומתני' ר"מ היא דקסבר מטלטלי משתעבדי לכתובה הלכך וזה בהן היבמה לגבות כתובתה מהן וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות שכל נכסי המת כן הם ליבם כנכסי מלוג שכתבו שכתבי מלוג אין לו לבעל עליהן אלא אכילת פירות ולא שיוכל למכור גוף הנכסים מפני שהן שלה כן היבם נמי בכל הנכסים שירש מאחיו אין לו עליהם אלא אכילת פירות ולא שיוכל למכור גוף הנכסים. מפני היבמה שכתב דעלמא אין יכולה לעכב על בעלה מלמכור נכסיו אלא אם רצה מוכר היום ומחר אם תהאלמן את תהגרש אם לא תמצא בני חרי גובה מהן אבל כ"י שהיא תחתיו אינה יכולה לעכב מכירתו התם הוא מפני שאין לאשה בנכסי בעל אלא שייעבד כתובתה והי"ה ככ"ח דעלמא מה ב"ח א"י לעכב ע"י מלמכור אלא מוכר ואם יבא לגבות ואין יכולה לעכב בני חורין הולך וטורף ממשעבדי ה"נ אשה יכול הוא למכור ואין יכולה לעכב ע"י שהרי אין לה על נכסיו אלא שייעבד בעלמא ולא גוביינא שלא נתנה כתובה לגבות מחיים. ואפילו אם ימכור שייעבדה קיים הוא הלכך יכול למכור חוץ מאותן ג' שדות א' שהכניסה לו שום משלו והשכניסה לו מכית אביה ושייחד לה בכתובתה התם רדאי אם מכר מכור בטל לגמרי אפי"פ שיושבת תחתיו ועדיין לא הגיעה זמנה לגבות דכאילו הן שלה דמי ואין לו לבעל

אפילו אלא פירות וכן הן כל נכסי המת אצל היבמה דמשעה שמת בעלה כבר וכתה האשה לגבות כתובתה מהן אלא שהיבם מעכבה מלגבות מפני שהוא רוצה ליבמה. וכיון דבויינא אית לה עליהן עד שלא תגבה כתובתה מהן כולן הן ברשותה ואפילו שוין מאה מנה אינו רשאי למכור בהן כלל כ"א לאכול מהן פירות. והרי כל הנכסים ליבמה כאותן ג' שדות לאשה. והמחזברים לקרקע אר"ם שמיין אותן דכל מה שגדלו ברשות המת הן אחראין לכתובה וחכ"א כל הפירות המחזברים לקרקע הן שלו ולקמן נפרש תני שלה. ותלושין מן הקרקע וכו' כל הקודם בהם זכה דקסברי מטלטלי לא משתעבדי לכתובה הלכך כל הקודם